

De Vallei XIX

schilderijen

[Aad van Rijsbergen](#)

gedichten

[Bert Iema](#)

[Eric Vandenwyngaerden](#)

[Antoinette Sisto](#)

[Chris Sonck](#)

[Gerda De Preter](#)

Samenstelling [François Vermeulen](#)

Een *Eigen-Zinnige* uitgave maart 2014

Een dag een teken

Het is een dag als een dier
dat tegen een hekken staat
zonder ommekeer
zonder brave weide
een wandelaar kan er niets aan doen
noch een vliegtuig dat passeert
er is nergens om uit te breken
de lucht is te lezen
als aardeinde van de wereld
het is een dag die botst
tegen het hekken van een dag

Bert Lema

Niemand

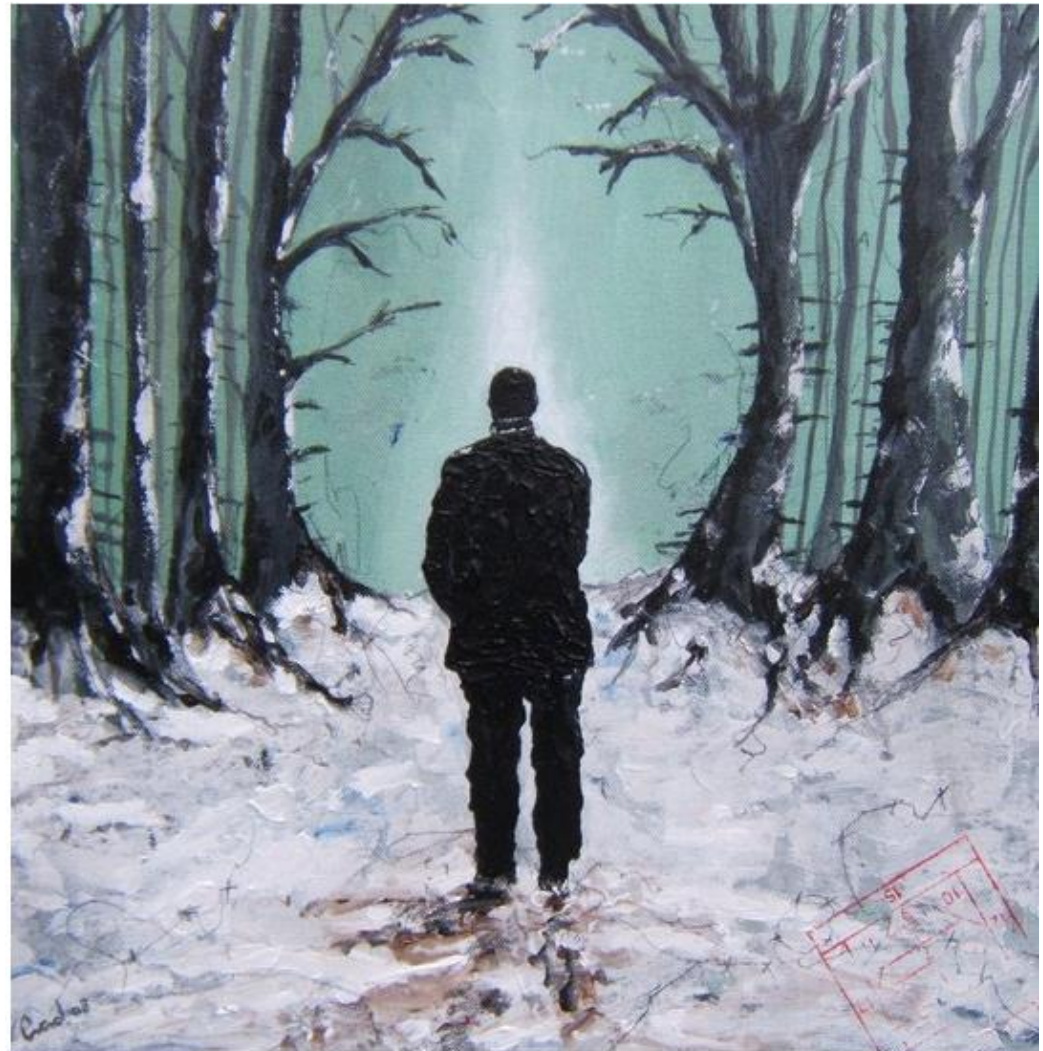
Om vandaag beginnen
te schrijven, laat ons
onzelf niemand noemen.
En noem dit geen oordeel

maar een voorgift op later
als we dan moegestreden
het ondoorgrondelijke heden
ruilen voor die andere eeuwigheid.

Soms, als woorden elkaar zoeken,
raken ze verward in hun zinnen
en betekenissen. Om vandaag,
wat gedaan is uit te wissen,

vegen we ze van tafel. Lezen
we in de kruimels die overblijven
dat alles uiteindelijk ophoudt;
en houden op te bestaan.

Eric Vandenwyngaerden

Konijn in het bos

Stel ik liet je zomaar gaan
prachtig, slim konijn van mij
in het schaduwrijke bos
de lokroep van een voedster achterna.

Eén fluwelen sprong volstaat
gewis voor jouw geslaagde vlucht
een sprint die gretig reikt
onomkeerbaar naar een vrijheid.

Donkere holen zou je 't liefste graven
je weg zoeken tussen gouden bladeren
een veilig plekje zou je vinden vast
schuilplaats voor de dreiging.

de inval van een indigo nacht.

Antoinette Sisto

inzicht hangt soms aan een zijden
draad dacht hij zuinig als late herfst

tot het gras graast
het hout sprokkelt
en het woord uitzinnig wordt
in het uitgedunde bos
hebben we tijd
de eeuwige jojo in een as om zichzelf

het beeld een bokser
die met fluwelen handschoen
halsstarrig probeert
de draad niet door de naald krijgt

welke schakelaar
welk circuit

Chris Sonck

Vergankelijk

Als dit je lichaam is, laat het
niet het mijne wezen.

Als deze hand je de adem beneemt,
laat hem niet de mijne nemen.

Liefde schudt de huid leeg in de aarde
en verdwijnt, alleen

de zachte beet van het begeren
is wat ons mogelijk maakt.

Als dit kijken dan blind is,
laat het elders wezen,

dit heimwee dat ik niet herken

dit naakt en weerloos wachten
op wat niet bestaat

de weerbarstige gedachte de horizon
met een vingertop aan te raken.

Alsof het dan.
Alsof jij niet meer.

Gerda De Preter

